

ÖLVECZKY MÓNIKA

A MŰVÉSZETI OKTATÁS KÜLDETÉSE

A művészet mindig is fontos szerepet töltött be az emberek életében. Általa látjuk a világot oly módon, ami több az egyszerű észlelésnél – hiszen benne vannak saját tapasztalataink, értékítéletünk, élményeink és vágyaink. Minden művészeti ág hordoz magában valami többletet, ami a valós meg tapasztalást saját belső világunk által gazdagítja, kiegészíti. Akár befogadóként, szemlélőként éljük meg ezeket a hatásokat, akár mi magunk vagyunk az alkotók – mindenképpen hat személyiségünkre a művészettel való kapcsolat. Napjaink egyik jelentős kihívása a problémák alkotó módon való megközelítése. Az élet számos területén van szükségünk erre a képességre, és hovatovább fontosabbá válik, mint a lexikális tudás, az információk gépies ismétlése. Éppen ezért a művészeti oktatás talán legjelentősebb küldetése felfedezni mindenkiben az alkotót, személyiségünk azon oldalát, mely új értékeket teremt, és megbecsüli, értékeli a mások által létrehozottakat.

A Czafrangó Sylvia Magán Művészeti Alapiskola 2013-ban alakult, és már a kezdetektől célul tűzte ki, hogy a művészeti oktatás minél szélesebb körben eljusson a fiatalokhoz. Jelmondatunk – „Ötlet, lendület, értékalkotás” – kifejezi azt a szemléletet, mely kezdetektől jellemző tevékenységünkre. Mindig törekszünk megtalálni azokat a módszereket és eszközöket, melyek lehetővé teszik a pedagógusok és a tanulók alkotó látásmódjának kibontakoztatását. Az általunk képviselt négy művészeti ág, a zene, tánc, képzőművészet és színházművészet az alkotó folyamatok gazdag tárházát kínálja a gyermekek játékos művészeti fejlesztésétől a kreatív zeneszerzési technikákon, a tanulók által létrehozott saját koreográfiákon és képzőművészeti alkotásokon át a formabontó színházi produkciókig. „Érték” természetesen csak akkor születhet, ha mindezt a rengeteg „ötlet”-et kitartó, lendületes munka és a művészet iránti teljes elköteleződés kíséri. Büszkén mondhatjuk, hogy iskolánknak évről

évre többen szavaznak bizalmat, és a tanulóink által elért eredmények azt igazolják, nem alaptalanul.

Ez alatt a néhány év alatt is több száz(!) előadás, kiállítás és koncert, valamint kimagasló nemzetközi és országos versenyeredmény született pedagógusaink és diákjaink tevékenysége nyomán. Hogy csak néhányat említsünk közülük:

2013/2014 tanév: 36 dobogós helyezés országos versenyen, Európa Bajnokság 3 x 1. helyezés, 2 x 2. helyezés, koncertek, előadások, workshopok, saját szervezésű versenyek, táborok

2014/2015 tanév: 44 dobogós helyezés országos versenyen, Európa Bajnokság 6 x 1. helyezés, 1 x 3. Koncertek, előadások, workshopok, saját szervezésű versenyek, táborok

2015/2016 tanév: 37 dobogós helyezés országos versenyen, Európa Bajnokság 1.,2.,3. helyezés, koncertek, előadások, workshopok, saját szervezésű versenyek, táborok

2016/2017 tanév: 39 dobogós helyezés országos versenyen, Európa Bajnokság 4 x 1. helyezés, koncertek, előadások, workshopok, saját szervezésű versenyek, táborok

2017/2018 tanév: 40 dobogós helyezés országos versenyen, Európa Bajnokság 3 x 1. helyezés, 2 x 2. helyezés, koncertek, előadások, workshopok, saját szervezésű versenyek, táborok.

Természetesen ezek mögött az eredmények mögött komoly munka áll, de aki hittel csinálja, annak legalább annyi

örömet okoz, mint amennyi lemondást követel. Hogy ez hogyan valósul meg a hétköznapi életben, miben látják pedagógusaink a művészeti oktatás jelentőségét, erről valljanak ők maguk.

Mgr. Czafrangó Sylvia, DLA, festőművész, az iskola alapítója

Mielőtt a magánművészeti alapiskolát megalapítottam, képzőművész tanárként tevékenykedtem, valamint művészfestőként és keramikusként voltam aktív. A Nyitrai Konstantin Filozófus Egyetem Pedagógiai Karán képzőművészetet tanultam, utána művészeti alapiskolában tanítottam éveket, majd Budapesten a Magyar Képzőművészeti Egyetem doktori iskola festő szakán végeztem tanulmányaim. Ezzel párhuzamosan végeztem Budapesten a három éves népi iparművészeti iskolámat, ahol népi fazekas mester címet kaptam. Ezt követően a Nyitrai Konstantin Filozófus Egyetemen és a komáromi székhelyű Selye János Egyetemen tanítottam képzőművészetet 2006-tól 2014-ig. Számos külföldi és hazai kiállításon vettem részt. Tagja vagyok egy külföldi és több szlovák művészeti csoportnak, valamint a szlovákiai képzőművészeti unióknak.

Az iskola megalapításának gondolata már egyetemistaként foglalkoztatott. Legfontosabbnak azt tartottam és tartom most is, hogy mindenkihez eljusson a művészeti nevelés professzionális szinten. Ezt főleg a falvakra értem, ahol lehetőség nyílik számukra a művészeti óráinkon részt venni és helyben elsa-

jávitani az egyes technikákat, az adott művészeti ágat, vagy azon belül azt, ami a legjobban érdekli a diákokat. Szeretném mindenkinek hozzáférhetővé tenni a lehetőséget a tanulásához. Információt nyújtani arról, hogyan tudnak tovább fejlődni, tanulni a gyerekek, felkészíteni őket a művészeti továbbtanulásra.

Természetesen nem mindenkiből lesz professzionális művész, de nem is ez a cél. Aki az akar lenni, lehetőséget adunk neki és támogatjuk, a többiek pedig egyszerűen szeretik azt, amit csinálnak, fejlődnek a művészeti órák által. Megtanulják egymást jobban szeretni, tisztelni, megbecsülni. Rohamos mértékben emelkedik a szociális érzékenységük, problémamegoldó képességük. Fejlődik érzelmi intelligenciájuk, ami véleményem szerint a mai világon a legfontosabb és legsürgősebb feladat. Megtanulják a szépet érzékelni, megtanulják megkülönböztetni a jót a rossztól, a szépet a csúnyától, a giccstől. Egy általános művészeti tudást visznek haza még azok is, akikből nem lesz művész. A művészet nem csak a szépségről szól. Természetesen ez az egyik legfontosabb eleme, de a mai társadalomban hatalmas felelőssége van egy művésznek, mit mutat meg a világnak gondolkodásából, hogyan reagál és reflektál az egyes eseményekre és a világra. A művész ezzel nagy mértékben hat a környezetére, a társadalomra és formálja is azt. Nekünk, művésztanároknak példát kell mutatnunk a jövő generációjának, élvezetessé tenni számukra a tanulást és azt, hogy szeressék azt, amit csinálnak.

Ha a művészetet jellemezném, így tenném: a művészetben benne van minden. A művészet szebbé, jobbá, élhetővé teszi a világot!

Bc. Bukai Melinda, képzőművészet szakos pedagógus

Nagyon szeretek ebben az iskolában képzőművészetet tanítani. Művészeti iskolánk felszereltségének köszönhetően tanulóink lehetőséget kapnak arra, hogy kipróbálhassák magukat a képzőművészet számos területén. Jóleső érzés, hogy átadhatom a tudásomat a gyerekeknek, akik értékelik, felhasználják és örömmel fogadják, amit megosztok velük, legyen szó számukra addig ismeretlen képzőművészeti technikáról, vagy csak egy apró észrevételről az adott alkotásukkal kapcsolatban. Azáltal, hogy segíték egy-egy mű megalkotásában, engem is büszkeség és kellemes érzés áraszt el,

hasonló, mint amikor saját magam alkotok valami szépet. Így ha évközben kevesebb időm is jut alkotni, a gyerekekkel együtt kiteljesedek az alkotás örömeiben! A művészet számomra azt a pluszt jelenti, amiért érdemes élni, embernek lenni (a szeretetet leszámítva), egyfajta kiteljesedési forma, ami segít az önmegvalósításban. Kiváló örömforrás, rosszkedv esetén kötelező gyógyír! Mindegy, hogy képzőművészetről, zenéről, táncról, színjátszásról van szó, ez az élet fűszere. Az alkotás örömeinek vagy csupán a műalkotások szemlélésének is jótékony hatása van, gyerekekre, felnőttekre egyaránt. A művészet nyelvén átadható az, amit a köznyelv szavaival lehetetlen vagy nagyon nehéz elmondani. Művészet nélkül üresnek érezném a világot.

Kalmár Zsuzsa, zene szakos pedagógus

A tanításban szeretek a zenei frázisokhoz, dallamokhoz sokrétű példát párosítani, az életből merítve, hogy a gyerekek a legautentikusabban ki tudják fejezni magukat és az adott darab tartalmát. Ilyenkor látom, mennyire kinyílik a világ előttük. Néha színészi-leg is eljátszom, ha olyan jellegű műről van szó... A művészetet azért szeretem, mert a magam módján szeretek alkotni, ezért is vagyok a pályán már ennyi éve. A gyerekek ugyanúgy alkotnak, beleviszik a saját egyéniségüket a darabok előadásába.

Mgr. Kantner Adrián, képzőművészet szakos pedagógus

Személy szerint a tanításra sosem munkaként, sokkal inkább hivatásként tekintettem. Számomra a tanítás fogalma magába foglalja a tudás közvetítését, a diákokhoz való empátikus hozzáállást, a kreatív megoldásokat. Az iskola falain belül a diákoknak kiváló lehetőségük nyílik kreativitásuk, tehetségük kibontakoztatására. Örömmel tölt el, ha diákjaim elsajátítják azon alapanyagok használatát és technikákat, melyeket a tanítási órákon alkalmazunk, legyen szó akár számukra eddig ismeretlen eljárásokról, képzőművészeti irányzatokról. A gyerekek fiatal korban különösen fogékonyak az őket érő impulzusokra, hatásokra. Kiemelt fontosságú, hogy találkozzanak a művészetek különböző fajtáival, alkotóvá és egyben befogadó-jává váljanak. Fontos, hogy a kezdeti szülői ráhatás után önmaguk is megadják, felfedezzék a művészet fontosságát, ezáltal felnőttként is fennmaradjon érdeklődésük akár egy színházi előadás,

egy galerialátogatás iránt, s később közvetíthessék gyermekeiknek a művészet szeretetét. A művészet által válhatunk teljesebbé, mutathatjuk meg a bennünk rejlő én-t.

Kartai Adél, tánc szakos pedagógus

Ebben az iskolában úgy érzem, megbecsülik és értékelik a munkámat. Ha segítséget kérek, megkapom, és ha én tudok tanácsot adni a sokéves gyakorlatomból kifolyólag, az is meghallgatásra talál. Azért szeretek tanítani, mert mindig gyerekek között lehetek, és szívmengető érzés, hogy amit átadok nekik, azt „visszakapom” – megvalósítják az elképzeléseimet, viszontlátom az ő előadásukban. A gyerekek számára fontos a művészet, mert így érzelmi világuk jóval gazdagabbá válik, mint azoké, akik életéből az kimarad. Számomra pedig segít kikapcsolódnival, általa feltöltődöm, szélesedik a látóköröm és más szemszögből látom a világot.

Mgr. Köles Andrea, zene szakos pedagógus

A művészet olyan, mint az étel és az ital: szükséglet. Ám a művészet mindenki számára mást jelent. Szerintem a művészeti tantárgyat oktató tanár feladata az, hogy úgy formálja, irányítsa a tanulók ízlését, hogy igényesek legyenek – ne az értéktelen tucatárut lássák, hanem keressék meg az őket érdeklő dolgok közt az elismerésre érdemest vagy csodálatraméltót, a minőséget. És persze tegyünk ezt úgy, hogy közben nem erőltetjük rá a diákokra a saját ízlésünket. Örülök, hogy a gyerekek nem kényszerből jönnek, szeretnek ide járni. Éppen ezért sokkal személyesebb is a tanár–diák viszony. Hiszen tudást szerezhetünk a világról úgy is, hogy csak az értelmünk fogadja be az ismereteket, de bensőnk nem járja át, nem éljük át a történetet, a folyamatokat, csak egyszerűen tudomásul vesszük. Nézetek, vélemények és főként az ember magatartását irányító meggyőződések pedig nem alakulnak ki csupán az ismeretek alapján, ehhez érzelmi azonosulás is szükséges.

Mgr. art. Molnár Xénia, dráma és irodalom szakos pedagógus

Az életünket úgy kellene élnünk, hogy abban harmóniára törekedjünk. Ha gyerekkorunkban többet találkozzunk a művészetrel – legyen az tánc-, képző-, zene- vagy színházművészet –, akkor nagyobb esélyünk van arra, hogy jobban vágyjunk felnőttként a harmó-

niára. Nagyon fontosnak tartom a mai világban – ahol nagy szerepet játszanak a számítógépes játékok –, hogy a gyerekek a fantázia, test, hang vagy a mimika segítségével kifejezhessék érzéseiket, gondolataikat. Iskolánkban mind a négy szakon megfelelő alapokat kapnak a gyerekek, ha a jövőben művészeti középiskolán, esetleg főiskolán szeretnék továbbfolytatni a tanulmányaikat. Hiszem, hogy a művészet tanulságot nyújt, amely segít megérteni a világunk összetettségét, és a gyerekeknek gondolkodó, alkotó és empátiás felnőtté válni. Úgy érzem, nemcsak én tanítom őket, hanem ők is engem – így voltaképp egymás tanító-mesterei vagyunk.

Tárnok Chudá Fatima, DiS. art, tánc szakos pedagógus

A művészettel való találkozás, legyen annak üzenete bármilyen is, akár tragikus, akár vicces, mindig felemelő érzéssel tölt el. Megad mindent, amire csak szükség van egy ember életében: jó kedvre derít, elkápráztat szépségével, emészthető formában találja a szörnyűségeket, hogy emlékezzünk, és ne akarjunk hasonló hibákat elkövetni. A szépség, a természet, a különbözőség, magunk és mások szeretetére tanít. Pontosan ezért olyan fontos minél hamarabb találkozni vele minden embernek. Gyermekünkben empátiás, toleráns és mindenben a szépet kereső emberpalántákat nevel. Megadja nekik az igazi találkozást a szépséggel, egymással és saját magunkkal. Viszszajuttatja a lelket a telefonok, szociális hálózatok, a rohanás világából oda, ahova tartozik: a testbe. Ezek a pillanatok felbecsülhetetlenek, és olyan energiát adnak, amivel elsöpörhetjük a mindennapok nehézségeit. Engem a művészet szeretetéhez és műveléséhez tanáraim kívül főleg szüleim vezettek. Anyukám, aki megtanított, hogy mindenben keresni kell a szépet és a jót, és rámutatott arra, hogy a kintartó munka és a türelem meghozza a gyümölcsöt, és nem szabad feladni az elveinket. Apukám spontaneitásából is szerencsére ragadt rám, akivel bármikor lehetett táncolni az udvaron, munkaruhában, egy cseresznyefa alatt. Ezek a dolgok határoznak meg a tanításban is. A hivatásomat élvezem, szeretem és hálás vagyok érte, hogy olyan munkát végezhetek, amilyenről álmodtam.

Vörös Vivien, tánc szakos pedagógus

Tanárnak, pedagógusnak lenni nem csak egy foglalkozás, hanem egy komoly feladat, ami felelősséggel jár. Nagyon fiatalon csöppentem be ebbe az iskolába, a nálam sokkal tapasztaltabb tanárok és kollégák közé, és először féltem, hogy nem sikerül majd beilleszkedni, nem fognak majd komolyan venni engem. Néhány év elteltével örömmel látom, hogy tévedtem, mindenki nagyon kedves és segítőkész a társaságban. Egy olyan összetartó közösség alakult ki nálunk, ami szerintem nincs minden munkahelyen, és ez nagy pozitívum. Csak akkor lesz valakiből igazán jó tanár, ha szereti, amit csinál, és fontosnak tartja, hogy a diákok ne csak a tananyagot sajátítsák el megfelelően, hanem emberségre is nevelje őket. Én azért is szeretem ezt az életutat, mert továbbadhatom a diákjaimnak mindazt, amire engem korábban a szüleim, a tanáraim vagy maga az élet megtanított. Segíthetek nekik összetartást gyakorolni, csapattá formálódni, és láthatom, amint érdeklődő kisgyerekekből érett gondolkodású kis művészek válnak. A művészet számomra az önkifejezés eszköze. Már kisgyermekkorom óta foglalkozom több művészeti ággal, ötéves koromban kezdtem el táncolni, nyolcévesen zenélni, majd rabul ejtett a rajzok világa és a színművészet is. Néhány tanárom tanácsára elkezdtem belevinni az alkotásaimba az érzéseimet, a lelkivilágomat, majd rádöbbentem, hogy egy-egy rajz, festmény vagy akár egy mozdulatsor ezerszer tisztábban és őszintébben képes kifejezni az ember valódi érzéseit, mint a pusztán szavak, ráadásul ezáltal nemzetközi „nyelvűvé” válik, amit a világ bármely pontján megértenek.

Bc. Zsigrai Klára, képzőművészet szakos pedagógus

A rajzórátak mindig pozitívan élem meg, és akkor érzem őket igazán eredményesnek, ha a gyerekek fellelkesülve olyan új megoldásokkal rukkolnak elő, ami magamnak se jutna eszembe. Rajz közben a gyermek nem másol, nem leckét ír vagy tanul, hanem az új létrehozásának képességét gyakorolja. Az iskolai feladatokban rendszerint egyféle megoldás a helyes. A rajzórán a gyermek tapasztalhatja, hogy az alkotásokban való eltérések, különböző megoldások nem elvesznek, hanem egyediségükkel hozzáadnak a műhöz – és egyben a mű alkotójához. A művészet által érintett emberek egészen más látásmóddal rendelkeznek, mint

mások. A művészetet egy különleges nyelvhez hasonlítanám – ha kellően figyelünk, megszólalnak a festmények, szobrok, vagy éppen belátást nyerünk a sorok mögé. A kisgyermek számára a művészet egy kreatív módja a véleményformálásnak, egyfajta reakció, a környezet kiváltotta benyomás, hiszen nincs két egyforma mű, mint ahogy nincs két egyforma ember sem. És éppen ez a szép benne.

Ebből a – korántsem teljes – összefoglalóból is látszik, hogy a Czafrangó Sylvia Magán Művészeti Alapiskola egy olyan oktatási intézmény, melynek meghatározó szerepe van a felvidéki művészeti oktatásban. Pedagógusai elhivatott, kreatív szakemberek, akik szívvel-lélekkel végzik ezt a néha nehéz, de annál szebb hivatást. Hiszen szebbé tenni a világot és ezt mással is megláttatni a legnemesebb küldetés.

... és hogy a legfontosabbak, a gyerekek se maradjanak ki ebből az áttekintésből, most következzenek ők. Kíváncsiak voltunk, mi az ő véleményük iskolánkról és a művészet fontosságáról gyerek- és felnőttkorban.

A művészet azért fontos a gyerekeknek, hogy/mert...

- a fantáziájukat fejlesztik vele, és egy kicsit szocializálódnak. A művészet segít felszabadulni. (14 éves)
- fejlesszék képzelő erejüket, a kreativitásukat és hogy ellazuljanak. (13)
- A művészet arra tanítja a gyerekeket, hogy helyes döntéseket hozzanak, és segít, hogy el tudják mondani azt is, amit szavakkal nem tudnának. (13)
- törlik a fejüket közben, fejlesztik az agyukat, és jobban megismerik a körülöttük lévő világot. (5)
- tovább adják gyerekeiknek, ha felnőnek. (10)
- a művészet fejleszti a gyerekek gondolkodó képességét, az ismerkedési ösztönét, és nem utolsó sorban zenei hallásukat, plusz a tökéletes, találatos mozdulatokat. (12)
- ebben meglelhetik a szórakozást és meg is szeretik, és a művészet sokszor fontos lehet. (10)
- segíti a fejlődést, ezenkívül szórakozást is nyújt. Később pedig hasznodra válhat. (12)
- a gyerekek kedvüket lelik benne, jól érzik magukat, és fejlesztik magukat. Akár meg is lehetnek benne jövőbeli munkájukat. Sokkal magabiztosabbak lesznek. (13)

A művészet azért fontos a felnőtteknek, hogy/mert...

- jobban el tudják képzelni azokat a dolgokat, amiket nem látnak, műveltebbek és kreatívabbak legyenek. (13)
- le tudják vele vezetni a feszültséget, élvezik csinálni. Fontos, hogy pihenjenek, ne csak dolgozzanak. (12)
- fejlesszék az agyukat. Ne legyen olyan ember, aki alig tud valamit. (10)
- jobb emberek lehessenek, általában. (9)
- jobban értsék a gyerekeiket. Támogassák őket és elfogadják, ha művésziileg tehetségesek. (12)
- mert ezáltal megismernek új dolgokat és nem lesznek lusták. (11)
- foglalkozzanak mással is, mint a telefonjaikkal, és hogy levezessék a stresszt. Fontos, hogy ebben a rohanó világban a felnőtteknek is legyen egy kis felszabadultság. (13)
- a művészetükkel kedvet csináljanak a többi embernek. (7)
- jobban illeszkedjenek be a világba és ismerkedjenek egymással. (7)
- a felnőtteknek a művészet a humorérzék fejlesztése miatt fontos, továbbá, hogy ki tudják fejezni a véleményüket. (12)

- szerintem ez az élet egy része. Mert így az ember kreatívabban áll hozzá a dolgokhoz és fiatal marad lélekben. (13)

Azért szeretek ebbe a művészeti iskolába járni, mert...

- szeretek rajzolni és jó tanító néni van. Miközben rajzolok, kikapcsolodom, és jól érzem magam. (13)
- ebben az iskolában jól el vannak magyarázva a feladatok, minden, amire szükségünk lehet, itt megtalálható, és itt már ismerem az osztálytársaimat. (12)
- hosszabb, mint a rendes rajzóra. Megtanulok szebben rajzolni, és új technikákat és kreatív lehetek. (9)
- szeretnék megtanulni szebben rajzolni. A bátyám inspirált, olyan szépen szeretnék rajzolni, ahogy ő. (12)
- a tanító bácsi vicces. (8)
- mindig, ha a művészeti iskolába jövök, új dolgokat tanulok meg, és mert nagyon szeretek gitározni, és nagyon kedves a tanító néni. (11)
- hallgatunk zenét, és itt játékosan tanulunk. (7)
- itt soha nem unatkozom, és jól érzem magam, kedvesek a tanárok. (9)
- nagyon szeretem a játszva tanulást. A színháztörténetről teljesen új dolgo-

kat tanulok, amit az iskolában nem tanultunk. Ezenkívül a verselemzés és a fantáziajátékok a kedvenceim. (12)

- kislánykorom óta érdekel a színház. Színésznő szeretnék lenni, és örülök, hogy már alapiskolában egy színésznőtől tanulhatom meg a színjátszás alapjait. Az improvizációs gyakorlatokat szeretem a legjobban és magát a színháztörténetet.
- rengeteg tárgyi tudást és önbizalmat szereztem ez alatt a másfél év alatt. (14)
- sok újdonságot lehet tanulni. Ez az iskola olyan, mint egy szép gondolat. Sok barátot lehet találni. Menő lehetek, ha tudok táncolni. (11)
- sok új embert ismerhetek meg, a koreográfiát közösen találjuk ki, ami számomra kreatív dolog. A tanárok kedvesek, közvetlenek. (12)
- a tanító néni nagyon jók, mindig megtalálnak valamit. Rengeteg mindent megtanulhattam tőlük, és rengeteg jó élménnyel gazdagodhattam. (13)
- szeretek táncolni, itt el tudom felejteni, ami az iskolában történt, és kicsit ki tudok kapcsolódni. (13)
- itt sok gyerek műveltté válhat, én itt szerettem bele a művészetbe. (12)

Annyi egyértelműen kiderül, a művészet gyermeknek és felnőttnek egyaránt fontos. Örömmel tölt el, szórakoztat, felszabadít és elgondolkodtat egyben. Általa jobb emberek leszünk – el sem tudnánk képzelni az életünket nélküle.

Ing. Ölveczky Mónika a Czafrangó Sylvia Magán Művészeti Alapiskola igazgatója 2017-től napjainkig, tánctanár. Végzettségét tekintve építészmérnök, a pozsonyi Szlovák Műszaki Egyetemen végezte tanulmányait és évekig aktívan tevékenykedett ezen a területen. Másod-, illetve harmaddiplomaként Pozsonyban pedagógusi, valamint Komáromban óvodapedagógusi végzettséget szerzett. 1993-tól a pozsonyi Ifjú Szivek táncosa, ugyanettől az évtől tanít művészeti alapiskolában. Számos táncsoport tagja, néptáncpedagógus, akkreditált néptánc és népi játék módszertani képzések rendszeres oktatója.